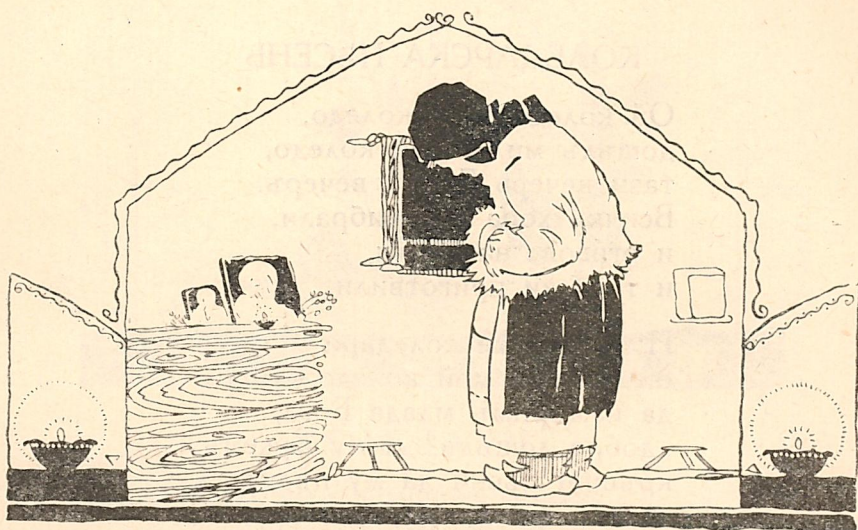

КАНДИЛОТО

Мъждукаше пръстеното кандило, молъше се бабичката предъ иконата на Иисусовата майчица.

— Върни ми го тая нощъ! Ти знаешъ най-хубаво, какво ми е на сърдцето. Искамъ да го прегърна, да му се порадвамъ, както ти се радвашъ на своята рожба.

Напуканата дървена икона гледаше много нажалено и притискаше чедото си.

На кадената вечеръ майката чакаше сама самичка. И нейната кжщичка треперъше далечъ отъ селото, затрупана въ снѣга, средъ полето. На божия свѣтъ бабичката имаше само единъ синъ, който отколе бѣше заминалъ по печалба на чужбина, и едно пръстено кандило, що презъ нощитѣ срещу светитѣ дене горѣше, не догаряше.

Но тая вечеръ то изведнажъ догорѣ. Маслото му се свърши, фитилото угасна. Бабичката не можа да си довърши молитвата. Като стана много тъмно въ собичката, тя се уплаши. Взе кандилото и излѣзе навънъ.

Сипѣше снѣгъ по широкото поле, засипваше го. А въ далечината блещукаха кандилата на всичкитѣ хора, които не бѣха довършили маслото. Като затоплено пиле тя притискаше кандилото подъ кожухчето си. Вървѣ що вървѣ пригърбената жена, стигна въ селото, кривна презъ голѣмия мегданъ и спрѣ до прозорчето на една кръчма. Почука. Отвжтре се обади кръчмаринътъ: